

Noen ganger

Noen ganger våkner jeg og vil ikke stå opp. Lyset er så høyt og bråkete. Klesskapet er så varmt og vil ikke at jeg skal gå. Og det er så mye strev. Alt er strev. Og lakenet er så hvitt og plutselig kaldt. Huden min nupper seg og jeg græsser under dyna.

Og noen ganger er alt veldig klamt.

Vått og stramt og klamt. Og da må jeg ofte ha en tørr ting i hånden. Men har man en ting, må man ofte ta opp en ny ting, så ingenting blir alene.

Og det er så mange ting. Mange hundre tusen. Og jeg kan ikke forstå hvorfor jeg ikke har like mange hender.

Men forsiktig forsiktig får jeg nyansene tilbake. Jeg kan skille mellom pent og stygt, svart og hvitt. Og mellom alle nyansene finnes nye nyanser. Så jeg skiller dem også. Og med ett blir det så mange mellomrom, mange rom, for mye rom og for lite spiker. Og jeg klarer ikke holde rommene åpne lenger. Så jeg lukker dem, og da blir alt mye bedre.

Og det er da jeg puster. Puster stille og veldig fort i tunge kast. Jeg puster og puster i lungene og aldri blir det nok luft. Men jeg puster og jeg dør ikke, jeg puster. Og pusten blir mykere etterhvert. Og veldig tynn etterpå. Stort enklere kan det vel ikke bli å leve. Selv jeg burde klare det.